

Písek - Brontosauři

1. Když do těch tvých vln, co nosíš nad obočím, když přijde den,
a vymaže vrásky, to že přišel jsem já, že jsem,
mám chuť křičet z lásky nebo probourat zeď
nebo postavit ti velkej dům,
víš, nosíš mi sílu, víru, že smysl má
věřit jako dítě představám, snům.
2. Láska je písek, každé zrnko je touha a cit,
písníčka krásná, něco, z čeho se dá klidně žít,
ať doba se zmítá nebo plyne jak proud,
stále někdo čeká, blízky jak stín,
když tě ve dveřích svírá, že se nemůžeš hnout,
ruce zapletou se jak veršů rým.
3. Když do těch tvých vln, co nosíš nad obočím, když přijde noc,
člověk najednou cítí, jak to, co v sobě máme, má moc,
zlehka dotknout se kůže, mužem stal jsi se teď,
teď právě dokázal bys' zastavit vlak,
tak to je láska, ale kdo už ji zná,
bez křídel nevzlétne, je smutná, a jak.